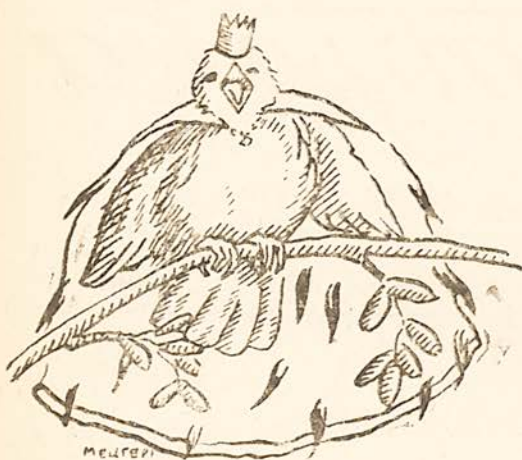

Какво говорятъ врабцитѣ

(Приказка)

То било въ старо врѣме.

Събрали се всички врабци, врабци и врабчета. Цѣлата гора се напълнила — на всѣко клонче и врабче.

— Царь, царь да си изберемъ! — викналъ най-голѣмиятъ и най-красивъ врабчо.

— Църъ-църъ-църъ! — зацъркали всички врабци и се наперили.

— Царь-църъ, царь-църъ! — отвърнали и сивитѣ врабци, слѣдъ мжжетѣ си.

— Царь-църъ-царь-църъ! — бърже зацъркали малкитѣ врабчета.

Заскачали, запърхали съ крилца всички, зацъркали съ всички сили, та гората екнала.

Всичко хубаво, ала работата не вървѣла! Всѣко скача и писука: „Църъ-църъ-църъ!“ — всѣко вика: „Азъ съмъ царь, царь, царь!“ Всѣко врабче, всѣка врабка и всѣки врабецъ — пицятъ до Бога, всѣки иска да стане царь! И се надпѣватъ и надпрѣварватъ, кое по-високо да се изкачи и перушинкитѣ си да надуне, да се напери, та на царь да заприлича.

Зачули ги сиви соколи и се завили надъ гората

Млъкнали и помъртвѣли горкитѣ врабци. Никой вече не викалъ, че е царь. Всѣки се свива да го не видятъ соколитѣ, всѣки слиза отъ низко по-низко.

Голѣмиятъ, красивъ врабецъ си прибралъ крилцата, одрѣмалъ се и смирено извикалъ: